

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.676 van 26 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 25 maart 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 21 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 21 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat G. FRANSIS en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Ethiopische nationaliteit komt het Rijk binnen op onbekende datum.

Op 27 januari 2005 verklaart verzoeker zich vluchteling.

Op 1 maart 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 22 september 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 22 januari 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd.

Op 8 februari 2007 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Bij arrest nr. 101 van 15 juni 2007 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 4 mei 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 9 juli 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 augustus 2007 stelt verzoeker tegen dit bevel beroep in bij de Raad. De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 2105 van 27 september 2007.

Op 13 september 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 15 oktober 2007 stelt verzoeker tegen dit bevel beroep in bij de Raad. De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 9537 van 4 april 2008.

Op 10 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Op 21 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25 mei 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 21 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene haalt aan nooit in het bezit geweest te zijn van een paspoort gezien hij uit zijn moederland wegvluchtte zonder papieren. Evenmin zou hij over een nationale identiteitskaart beschikken. Hij zou aldus in de onmogelijkheid verkeren om andere identiteitsdocumenten voor te leggen dan degene die gevoegd zijn aan de huidige aanvraag. Betrokkene toont echter niet op

geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst. Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder naam Tadesse Beyene, Bruke en nummer 5714805 bevat evenwel een identiteitskaart die in het verleden het dossier verhoogde; de persoon die huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indient onder de naam Bruke, Tadesse Beyene voegt bij zijn aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk; gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.

De voorgelegde documenten, met name het getuigschrift van woonst en het uittreksel uit het strafregister, kunnen niet aanvaard worden, gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart moet zijn."

Tevens neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, al.1, 2° v/d wet v. 15/12/1980).

Op 15.06.2007 werd betrokkene's asielpprocedure afgesloten met een beslissing "weigering v/d vluchtelingenstatus en weigering v/d subsidiaire bescherming" door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 03.10.2007. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoeker werd reeds op 21 mei 2008 een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft dit niet aangevochten zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan:

“Eerste Middel:

Aangezien ten eerste de bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Aangezien de bestreden beslissing als reden van de beslissing opgeeft dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor de regularisatie-aanvraag niet vervuld is.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker hiervoor integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN RETROACTEN.

Dat het voor verzoeker dan ook niet duidelijk is, hoe de Belgische Staat tot deze conclusie van onontvankelijkheid kan komen, zeker nu zij wist dat net dezelfde persoon met dezelfde identiteit en het zelfde OV-nr. reeds een aanvraag had ingediend.

Dat de overheid aan zijn onderhorige toch minstens wat nadere uitleg of verantwoording had kunnen vragen.

Dat men zonder hierover klaarheid te brengen, niet kan spreken van een afdoende noch een formeel toereikende motivering.

Dat men gelet op hetgeen hoger werd uiteengezet niet kan spreken van een afdoende motivering in de zin van art. 3 Wet 29/07/1961. Dat voornoemd artikel naast de plicht tot formele motivering, eveneens de plicht tot inhoudelijke of materiële motivering behelst. Dat het de inhoudelijke motiveringsplicht is die door verweerster met de voeten wordt getreden.

Aangezien in het licht van de geldende regelgeving én Europese rechtspraak de gemachtigde van de minister dan ook totaal nalaat de bestreden beslissing te motiveren.

Dat de bestreden beslissing derhalve faalt naar feiten en naar recht.

Dat bovenstaand middel ernstig is.”

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker niet betwist dat niet voldaan werd aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, daar bij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker geen identiteitsdocumenten werden gevoegd. Verwerende partij merkt op dat verzoeker zich beperkt tot de stelling dat het volstaat dat hij met dezelfde identiteitsgegevens en hetzelfde openbare veiligheidsnummer een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende. Verwerende partij wijst erop dat verzoeker ook bij zijn vorige aanvraag om machtiging tot verblijf geen identiteitsdocumenten voorlegde. Evenmin toonde verzoeker zijn identiteit aan in het kader van zijn asielpprocedure. Verzoeker toonde ook niet aan dat hij in de onmogelijkheid verkeerde identiteitsdocumenten voor te leggen. Bijgevolg duidt verwerende partij erop dat de identiteit van verzoeker niet vaststaat. Verwerende partij benadrukt dat de voorwaarde identiteitsdocumenten voor te leggen bij het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf specifiek werd ingevoerd bij de Wet van 15 september 2006. Verder wijst verwerende partij erop dat verzoeker zelf in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, ter verantwoording van de afwezigheid van identiteitsdocumenten, aangeeft dat hij nooit in het bezit is geweest van een paspoort gezien hij uit zijn moederland wegvluchtte zonder papieren en dat hij evenmin beschikt over een identiteitskaart, zodat hij in de onmogelijkheid verkeert om andere identiteitsdocumenten voor te leggen dan degene die hij bij zijn aanvraag heeft bijgevoegd. Verwerende partij duidt erop dat de inventaris van stukken die bij de aanvraag werden gevoegd geen melding maakt van enige identiteitsstukken.

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of van een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van de nationale identiteitskaart heeft ingediend en geen geldige motivering heeft die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument, dan wel van het feit zich in één van de gevallen te bevinden waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager. In casu ging de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker niet vergezeld van enige identiteitsdocumenten.

In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf gaf verzoeker de volgende uitleg betreffende zijn identiteit: *"Dhr. T. is nooit in het bezit geweest van een paspoort gezien hij uit zijn moederland wegvlochtte zonder papieren. Evenmin beschikt hij over een nationale identiteitskaart. Hij verkeert aldus in de onmogelijkheid om andere identiteitsdocumenten voor te leggen dan degene die gevoegd zijn aan de huidige aanvraag (...)".*

Verder stelt verzoeker met betrekking tot de buitengewone omstandigheden in zijn aanvraag het volgende: *"-Onveilige situatie in zijn moederland Ethiopië, Informatie van de website van buitenlandse zaken - nog steeds geldig op 25/05/08: <http://www.diplomatie.be/nl/travel/countrydetail.asp?COUNTRYNAMENL=ETHIOPIE> Veiligheidsniveau 2: Sommige gebieden kunnen gevaarlijk zijn of hogere waakzaamheid is geboden.*

1. VEILIGHEIDSSITUATIE

Terreurdreiging

Gelet op de grotere terroristische dreiging in het algemeen, is Ethiopië, net zoals andere Oost-Afrikaanse landen, één van de landen met een toegenomen risico van aanslagen. Zelfs indien er tot nu toe geen grootschalige terroristische acties zijn gepleegd in Ethiopië, maken verschillende factoren van dit land toch een potentieel doelwit voor internationale terroristische organisaties. De grootste terreurdreiging gaat thans uit van de afscheidingsbewegingen in Ogaden (Somali Regional State).

Actualiteit

Op 13 en 20 april 2008 vonden lokale verkiezingen plaats. Hoewel de binnenlandse politieke situatie gestabiliseerd is, kan men een herhaling van de onlusten van juni en november 2005 na de wetgevende verkiezingen niet uitsluiten. Massamanifestaties of politieke betogingen moeten dus vermeden worden.

De Ogaden-regio in Somali Regional State is zo goed als ontoegankelijk door de militaire operaties die de Ethiopische Strijdkrachten voeren tegen het Ogaden National Liberation Front (ONLF). Bovendien is er een reëel gevaar op landmijnen die de strijdende partijen gebruiken in hun conflict. De verplaatsingen naar de regio's van Gambela (buiten de stad), de grensstreken met Eritrea (inclusief Afar, een door de Ethiopische overheid relatief slecht gecontroleerde, arme streek met een zeer gebrekkige infrastructuur, en waar banditisme wijd verspreid is en ontvoeringen plaats gehad hebben) en Kenia, worden ten zeerste afgeraden omwille van het risico van incidenten ten gevolge van etnische conflicten, banditisme of activiteiten van gewapende oppositiebewegingen.

Cliënt was lid van de "All Amhara People's Organisation", AAPO, later "All Ethiopian Unity Party", AEUP, waardoor het gevaar voor hem nog groter is bij een terugkeer.

-bijzondere banden met België

Cliënt is een zeer werklustig persoon. Zijn voormalige werkgevers zijn uiterst tevreden over zijn inzet en de kwaliteit van het geleverde werk.

Naast zijn professionele banden zijn er ook de banden met vrienden en kennissen uit zijn naaste omgeving (zie getuigenissen ter ondersteuning van de regularisatieaanvraag).

Deze personen bevestigen dat mijn cliënt reeds zeer goed geïntegreerd is.

-Geen tegenindicaties

Er zijn geen tegenindicaties op het vlak van openbare orde of nationale veiligheid, noch op andere gebieden.

Cliënt is integendeel een zorgzame huisvader die zich blijvend wil vestigen in België. Dat hij zich vervolmaakt in de Nederlandse landstaal, getuige de bijgevoegde certificaten en inschrijvingsattesten.

Cliënt beschikt over een blanco strafregister.”

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat verzoeker geen kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van de nationale identiteitskaart heeft ingediend en geen geldige motivering geeft die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde. Verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op: *“Betrokkene haalt aan nooit in het bezit geweest te zijn van een paspoort gezien hij uit zijn moederland wegvluchtte zonder papieren. Evenmin zou hij over een nationale identiteitskaart beschikken. Hij zou aldus in de onmogelijkheid verkeren om andere identiteitsdocumenten voor te leggen dan degene die gevoegd zijn aan de huidige aanvraag. Betrokkene toont echter niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst. Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder naam T.B.B. en nummer 5714805 bevat evenwel een identiteitskaart die in het verleden het dossier vervoegde; de persoon die huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indient onder de naam B.T.B. voegt bij zijn aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk; gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld. De voorgelegde documenten, met name het getuigenschrift van woonst en het uittreksel uit het strafregister, kunnen niet aanvaard worden, gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart moet zijn.”*

Verzoeker voert aan dat het voor hem niet duidelijk is hoe verwerende partij tot de conclusie van onontvankelijkheid is kunnen komen, nu verwerende partij wist dat dezelfde persoon met dezelfde identiteit en hetzelfde openbare veiligheidsnummer reeds een aanvraag had ingediend. Verzoeker is van mening dat verwerende partij hem minstens wat nadere uitleg of verantwoording had kunnen vragen. Volgens verzoeker is er bijgevolg geen formeel toereikende, noch afdoende motivering, aangezien verwerende partij nalaat klaarheid te scheppen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat zowel ter gelegenheid van de asielprocedure, als bij de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, een kopie van de nationale identiteitskaart werd gevoegd. Evenwel dient te worden opgemerkt dat verzoeker, in tegenstelling tot wat wordt beweerd in het middel in het huidig verzoekschrift, ter gelegenheid van zijn tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, niet zelf verwijst naar de reeds ingediende identiteitskaart, maar zich beperkt tot de volgende mededeling met betrekking tot zijn identiteit: *“(…) nooit in het bezit is geweest van een paspoort ”* en dat *“(…) evenmin beschikt hij over een nationale identiteitskaart”*. Dat verwerende partij op eigen initiatief de vroegere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet die dezelfde naam als verzoeker draagt, is gaan opzoeken en daaraan bepaalde conclusies verbindt, getuigt van zorgvuldig bestuur en kan niet beschouwd worden als een formeel ontoereikende of niet afdoende motivering van de beslissing. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing immers uitdrukkelijk dat bij voornoemde eerste aanvraag wel een identiteitskaart werd aangetroffen, maar anderzijds dat verzoeker geen bewijs aanbrengt dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van dit stuk. De gemachtigde van de minister vermeldt duidelijk waarom er in casu geen duidelijkheid omtrent de identiteit van verzoeker

bestaat. Er wordt herhaald dat de bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, en dat dient te worden vermeden dat verblijfsvergunningen dienen om de onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.

Bijgevolg kan het argument van verzoeker dat verwerende partij nalaat hierover klaarheid te scheppen, niet dienstig worden aangevoerd. Hoe dan ook, de bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument, dan wel van het feit zich in één van de gevallen te bevinden waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager, zodat de vereiste dat verwerende partij klaarheid dient te scheppen – wat zou neerkomen op een omkering van de bewijslast – niet opgaat. Hetzelfde geldt voor het argument van verzoeker dat verwerende partij hem om nadere uitleg of verantwoording had moeten vragen.

Het komt de Raad dienvolgens niet kennelijk onredelijk over dat de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing aangeeft dat er, gelet op de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker in zijn aanvraag en in het verzoekschrift, geen duidelijkheid bestaat omtrent zijn identiteit. Verzoeker maakt het daarenboven niet aannemelijk dat hij in de onmogelijkheid verkeert om zijn identiteitskaart of paspoort voor te leggen of te proberen zulk document te verkrijgen. Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Geheel terecht heeft de gemachtigde van de minister aldus vastgesteld dat “*de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art.4 van de wet van 15.09.2006*”. De eerste bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de formele of materiële motiveringsplicht is geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan:

“Tweede middel

Aangezien ten tweede de bestreden beslissing strijdig is met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder meer van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat men als redelijke en zorgvuldige overheid enige terughoudendheid aan de dag dient te leggen en niet de vorm om de vorm dient te sanctioneren.

Dat zeker wat betreft het bevel tot het verlaten van het grondgebied de Minister een onredelijke en overhaaste beslissing heeft genomen.

Dat men op die manier aan verzoeker de kans ontnemt om zijn regularisatieaanvraag positief beantwoord te zien.

Dat deze nochtans ruime slaagkansen had, nu deze luidde als volgt (zie stuk 1):

Cliënt verblijft sinds eind januari 2005 in België. Hij diende dd. 27/01/05 een asielaanvraag in. Bij beslissing van het CGVS dd. 22/01/07 werd aan hem de asielstatus en de status van subsidiaire bescherming geweigerd. Deze weigeringsbeslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest dd. 15/06/07.

Er zijn op heden elementen voor handen, die maken dat onderhavige aanvraag op grond van het nieuwe art. 9bis van de wet van 15/12/1980, zowel ontvankelijk als gegrond is.

Het gaat om nieuwe elementen, dewelke nog niet werden ingeroepen.

Onveilige situatie in zijn moederland Ethiopië Informatie van de website van buitenlandse zaken - nog steeds geldig op 25/05/08:

<http://www.diplomatie.be/nl/travel/countrydetail.asp?COUNTRYNAMENL=ETHIOPIE>

Veiligheidsniveau 2: Sommige gebieden kunnen gevaarlijk zijn of hogere waakzaamheid is geboden 1. VEILIGHEIDSSITUATIE

Terreurdreiging

Gelet op de grotere terroristische dreiging in het algemeen, is Ethiopië, net zoals andere Oost-Afrikaanse landen, één van de landen met een toegenomen risico van aanslagen. Zelfs indien er tot nu toe geen grootschalige terroristische acties zijn gepleegd in Ethiopië, maken verschillende factoren van dit land toch een potentieel doelwit voor internationale terroristische organisaties. De grootste terreurdreiging gaat thans uit van de afscheidingsbewegingen in Ogaden (Somali Regional State).

Actualiteit

Op 13 en 20 april 2008 vonden lokale verkiezingen plaats. Hoewel de binnenlandse politieke situatie gestabiliseerd is, kan men een herhaling van de onlusten van juni en november 2005 na de wetgevende verkiezingen niet uitsluiten. Massamanifestaties of politieke betogingen moeten dus vermeden worden.

De Ogaden-regio in Somali Regional State is zo goed als ontoegankelijk door de militaire operaties die de Ethiopische Strijdkrachten voeren tegen het Ogaden National Liberation Front (ONLF). Bovendien is er een reëel gevaar op landmijnen die de strijdende partijen gebruiken in hun conflict.

De verplaatsingen naar de regio's van Gambela (buiten de stad), de grensstreken met Eritrea (inclusief Afar, een door de Ethiopische overheid relatief slecht gecontroleerde, arme streek met een zeer gebrekkige infrastructuur, en waar banditisme wijd verspreid is en ontvoeringen plaats gehad hebben) en Kenia, worden ten eerste afgeraden omwille van het risico van incidenten ten gevolge van etnische conflicten, banditisme of activiteiten van gewapende oppositiebewegingen.

Clïënt was lid van de "All Amhara People's Organisation", AAPO, later "All Ethiopian Unity Party", AEUP, waardoor het gevaar voor hem nog groter is bij een terugkeer.

- bijzondere banden met België

Clïënt is een zeer werklustig persoon. Zijn voormalige werkgevers zijn uiterst tevreden over zijn inzet en de kwaliteit van het geleverde werk.

Naast zijn professionele banden zijn er ook de banden met vrienden en kennissen uit zijn naaste omgeving (zie getuigenissen ter ondersteuning van de regularisatieaanvraag).

Deze personen bevestigen dat mijn cliënt reeds zeer goed geïntegreerd is.

- Geen tegenindicaties

Er zijn geen tegenindicaties op het vlak van openbare orde of nationale veiligheid, noch op andere gebieden. Clïënt is integendeel een zorgzame huisvader die zich blijvend wil vestigen in België. Dat hij zich vervolmaakt in de Nederlandse landstaal, getuige de bijgevoegde certificaten en inschrijvingsattesten.

Clïënt beschikt over een blanco strafregister.

Indien gewenst zijn ben ik uiteraard bereid U van bijkomende informatie en inlichtingen te voorzien.

U gelieve te noteren dat verzoeker om een machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur verzoekt.

Ik vraag U dit verzoek te willen overmaken aan de dienst vreemdelingenzaken van het ministerie van binnenlandse zaken.

Dhr. T. is nooit in het bezit geweest van een paspoort gezien hij uit zijn moederland wegvluchtte zonder papieren. Evenmin beschikt hij over een nationale identiteitskaart. Hij verkeert aldus in de onmogelijkheid om andere identiteitsdocumenten voor te leggen dan degene die gevoegd zijn aan de huidige aanvraag, in de hoop dat deze volstaan voor een ontvankelijke aanvraag.

Dat een uitgebreid dossierbundel werd samengesteld:

ALGEMENE STUKKEN

1.attest getuigschrift van woonst - 18/04/07

2.uittreksel uit het strafregister - 16/04/07

TEWERKSTELLING

3.Stage bij (...) van 17/07/06 tot 16/08/06

4.Arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur – 01/02/01

5.Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur - 01/05/07

6.Loonsbrieven oktober 2006 -januari 2008

7.Aanbevelingsbrief A. A. namens werkgever (...) - 20/03/08

OPLEIDINGEN

8.attest van slagen in opleiding Frans beginnersniveau - 15/06/06

9.attest van "Office National de l' Emploi" - 16/08/06

10.certificaat COF asbl (centre d' Orientation et de Formation) - 12/09/06

11.inschrijving voor integratieprogramma 15/01/07

12.getuigschrift van inschrijving Centrum voor Volwassenenonderwijs te Leuven 16/04/07

13. inschrijving avondschoon Frans -17/04/07
14. attest van inburgering Provincie Vlaams-Brabant (Nederlands als tweede taal; Maatschappelijke oriëntatie) -19/03/08
OVERIGE INTEGRATIEBEW1JZEN
15. schrijven K. B.
16. schrijven N. D. C. (werkt voor verhuurder studio) -13/04/07
17. schrijven C. D. - 14/04/07
18. aanbevelingsbrief leraar Nederlands M. R. -18/04/07
19. schrijven M. S. - 18/04/07
20. schrijven W. B.
21. schrijven P. C.
22. schrijven L. B.
23. schrijven buurman D. N. - 02/04/08
24. schrijven R. N. - 02/04/08
25. schrijven B. D. - 03/04/08
26. schrijven A. B. - 03/04/08

Dat bijzondere aandacht wordt gevestigd op de stukken onder nummer 6 nu deze van een constante tewerkstelling in België getuigen.

Dat de Minister dan ook minstens om toelichting moeten vragen vooraleer over te gaan tot de beslissing van onontvankelijkheid MET bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat, mede gelet op hetgeen hoger werd aangehaald, anders oordelen een schending zou inhouden van de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangezien op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat bovenstaand middel ernstig is."

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker in het middel het bestreden bevel viseert en dat verzoeker geen belang heeft bij dit middel.

3.2.3. In zoverre verzoeker in dit tweede middel de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing van de gemachtigde van de minister van 21 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard, aanvecht, dient het volgende te worden opgemerkt.

Verzoeker voert aan dat het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel worden geschonden. Verzoeker is van mening dat een zorgvuldige overheid enige terughoudendheid aan de dag moet leggen en niet de vorm om de vorm dient te sanctioneren. Verzoeker houdt hierbij voor dat zijn aanvraag nochtans ruime slaagkansen had en wijst op de uitgebreide dossierbundel van overtuigingsstukken.

Waar verzoeker aanhaalt dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ruime slaagkansen had en bij weergave van zijn aanvraag verwijst naar de onveilige situatie in Ethiopië, zijn bijzondere banden met België, zijn constante tewerkstelling, het feit dat er geen tegenindicaties zijn op vlak van openbare orde of veiligheid en de uitgebreide dossierbundel van overtuigingsstukken, volstaat de vaststelling dat de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gepaard gaat met een ontvankelijkheidsfase en een fase ten gronde. Enkel de aanvraag van de vreemdeling wiens effectieve verblijfplaats is in de gemeente alwaar hij zijn aanvraag heeft ingediend en een identiteitsdocument heeft ingediend, hetzij de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België heeft aangetoond, wordt ontvankelijk verklaard. Vervolgens wordt binnen deze ontvankelijkheidsfase nagegaan of er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Gelet op het hierboven gestelde werd verzoekers aanvraag terecht onontvankelijk verklaard. Het gegeven dat verzoeker in het verzoekschrift bij weergave van zijn aanvraag verwijst naar buitengewone omstandigheden en argumenten ten gronde, kan op zich niet leiden tot het ontvankelijk verklaren van zijn verblijfsaanvraag.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

In de mate dat het tweede middel van verzoeker gericht is tegen het bestreden bevel, is het onontvankelijk. Hierbij wordt verwezen naar punt 2.3. van dit arrest.

4. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.